

เปิดกร ผีไทย

เปิดกร

ตอน ขึ้นจากหลุม

คำนำสำนักพิมพ์

ในบรรณพิภพแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย ชื่อของ ‘ครูเหม เวชกร’ เปรียบเสมือนปรมาจารย์ผู้รังสรรค์บรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัวผ่านปลายปากกาและพู่กันได้อย่างที่ยากจะหาใครเทียบเคียงได้ สำนักพิมพ์ลัมลูกบุ๊ค แม้จะเป็นสำนักพิมพ์ขนาดเล็ก แต่ก็มีความภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับโอกาสในการนำผลงานอันเป็นตำนานชิ้นนี้กลับมาสู่สายตาของนักอ่านอีกครั้ง

จากปฐมบทแห่งโศกนาฏกรรมในตอน ‘ไปฝั่งศพ’ สู่ความสยดสยองระลอกใหม่ที่รอคอยอยู่ในตอน ‘ขึ้นจากหลุม’ ซึ่งเป็นดังหมุดหมายสำคัญของเรื่องผีไทย ว่าด้วยเหตุการณ์โรคระบาดที่คร่าชีวิตผู้คนจำนวนมาก การตายของ “น้ำอ้น” ที่ยังคงสร้างความประหลาดประหลึงแก่ผู้คนไปแล้ว จากความเชื่อในฝันของหลวงน้ำที่วัด สู่การขุดศพขึ้นมาจากหลุมในยามพลบค่ำ ซึ่งแทนที่จะ

นำมาซึ่งการฟื้นคืนปาฏิหาริย์ กลับนำมาซึ่งโศกนาฏกรรมที่น่า
สยดสยองเกินกว่าผู้ใดจะคาดคิด

ทว่า...นอกเหนือจากความน่าสะพรึงกลัวที่ทำให้ผู้อ่านต้อง
ขนหัวลุกแล้ว ในหนังสือเล่มนี้ยังซ่อนเร้นเรื่องราวความรักอันสุดซึ่ง
ระหว่าง ‘ทองคำ’ กับ ‘จำเริญ’ ซึ่งเป็นความรักที่ก้าวข้ามภพภูมิและ
เส้นแบ่งของคนกับวิญญาณ เป็นความผูกพันที่ต้องเผชิญกับการ
พลัดพรากอันแสนทรมาน การรอคอยที่ยาวนานถึงสิบแปดปี และ
การกลับมาพบกันอีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ เรื่องราวของพวกเขาทั้ง
สองได้พิสูจน์ให้เห็นว่าปลายปากกาของครูเหมนั้น ไม่เพียงแต่จะ
สร้างความกลัว แต่ยังสามารถสะท้อนความรักที่ลึกซึ้งและกินใจได้
อย่างทรงพลัง

และสิ่งที่ไม่อาจแยกขาดจากเรื่องเล่าของครูเหมได้เลย ก็คือ
ภาพประกอบลายเส้นอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่สามารถสะกด
สายตาและสร้างจินตนาการอันแจ่มชัดถึงความน่ากลัว ความ
วังเวง และความลึกลับที่แฝงอยู่ในทุกอณูของเรื่องราว

ดังที่ครูเหมได้กล่าวไว้ในคำนำของผู้เขียนเองว่า จุดประสงค์ของท่านมิได้มุ่งหวังให้ผู้อ่านเชื่อว่าผีมีจริง หากแต่เป็นการชี้ให้เห็นว่าการประพันธ์แนวนี้ก็เป็นอีกมิติหนึ่งของงานวรรณกรรมที่ทรงคุณค่า ซึ่งสำนักพิมพ์ของเรา ก็เห็นพ้องด้วยทุกประการ เรื่องราวของครูเหมไม่ได้มอบเพียงความกลัว แต่ยังสะท้อนภาพสังคม ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนไทยในอดีตได้อย่างลึกซึ้ง

สำนักพิมพ์ล้มลุกบูคหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การกลับมาของ ‘เปิดกรุผีไทย ตอน ขึ้นจากหลุม’ ในครั้งนี้ จะทำให้ท่านผู้อ่านได้สัมผัสกับรากเหง้าแห่งความกลัวที่ยังคงความขลังไม่เสื่อมคลาย และร่วมกันสืบทอดมรดกทางวรรณกรรมชิ้นเอกนี้ให้คงอยู่สืบไป

ด้วยความเคารพในผลงานของครูเหม เวชกร

สำนักพิมพ์ล้มลุกบูค

คำนำผู้เขียน

เรื่องของภูตผีปีศาจทั้งหลาย ตามที่คนไทยทั้งชาติรู้จักดี อีก
 ทุกคนทั่วโลกก็รู้จักนามนี้โดยทั่วถึงกัน แต่ก็คงไม่รู้จักว่าเจ้าของ
 นามเกิดจากธาตุอะไร และที่มาของเขา หรือรากฐานของเขา
 เป็นมาอย่างไร ทั้ง ๆ ที่รู้จักเขามาดีตั้งแต่หลายพันปีโน้นจนบัดนี้ ก็
 ยังไม่มีใครชี้แจงให้ชัดว่า เขาคืออะไร นับแต่ได้รู้ความจนกระทั่ง
 แก่เฒ่า ทุกคนจะรู้ว่าภูตผีปีศาจเป็นสิ่งที่น่ากลัว แม้แต่คนที่เชื่อว่า
 ผีไม่มีในโลก ผู้เขียนเคยชวนเดินเล่นในสุสานยามค่ำคืน ไม่ยังมี
 ใครยอมไปด้วย จึงจัดว่าเป็นความลึกลับในหัวใจคนที่ว่าผีไม่มีแต่
 ก็ไม่กล้า ทางแพทย์ว่าเกิดจากประสาทตนเอง กลัวและเชื่อในคำ
 บอกเล่า กลัวความมืด กลัวความวังเวง ในเมื่ออยู่ตัวคนเดียว น่า
 ประหลาดที่ว่าคนที่ไม่เชื่อว่ามีผีแต่ก็กลัวผี จัดว่าใจตัวไม่เชื่อใจตัว
 เรื่องน่าคิดอยู่ที่ว่าการโกหกให้หลงเชื่อทั้งหลาย ถ้าไม่พบความจริง
 แล้วไซ้ ๕-๖ ปีก็เลือนหายไป ไม่อยู่มาได้ตั้งหลายพันปีดังเรื่องของ

ผี บางคนก็เล่าให้เราฟังว่าพบผีมาแล้ว ถ้าเราจะลงความเห็นเองว่า เขาเป็นโรคเส้นประสาท แต่เขาผู้นั้นก็ทำงานสำคัญ ๆ อยู่ตลอดมา หาใช้คนสติเลอะเลือนแต่อย่างใด เรื่องนี้จึงลึกลับอยู่จนกว่าโลกจะ สลายไป

สำหรับการประพันธ์เรื่องปีศาจของไทยของผู้เขียนนี้ จุดประสงค์อยู่ที่ว่าจะชี้ให้ท่านผู้อ่านเห็นว่าการประพันธ์มีหลาย แนว และเรื่องชนิดนี้ก็เป็นอีกแนวหนึ่งของการประพันธ์ มิได้มุ่งหวัง ให้ท่านเชื่อว่าผีมีจริง เพราะการเชื่อไม่เชื่ออยู่กับแต่ละบุคคล

เคาว์พ

เหม เวชกร

สารบัญ

ขึ้นจากหลุม	๒๕
ศาลาทางเปลี่ยว.....	๕๘
หมอผี	๗๗
ไปจับจิ้งหรีด	๙๔
เธอว่าอะไร?	๑๑๑
ผู้ที่กลับมา.....	๑๒๖
เลขานุการผี	๑๔๒
มรดกยุ่งยาก.....	๑๖๕
ก็ผีนะซี	๒๑๕
แดนประหลาด	๒๓๔
รำเพยจะเป็นของคุณทุก ๆ ชาติ.....	๒๕๗

ไปฝั่งศพ

เป็นเหตุการณ์ตอนหนึ่งของนายทองคำเมื่ออายุน้อย และไปรับการศึกษาอยู่ที่อยุธยา เหตุการณ์เกี่ยวกับญาติปีศาจ ตอนนี้ได้บันทึกจากปากคำของนายทองคำไว้โดยทุกประการ

เรื่องที่ผมจะเล่าให้คุณฟังในตอนนี้นั้นจะเป็นปีอะไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว แต่ตอนนั้นผมอายุราวสิบสองถึงสิบสามปีได้เคยประสบกับเรื่องเกี่ยวกับผีที่ร้ายกาจตอนหนึ่ง เป็นสมัยที่ผมกำลังอยู่กับยายที่อยุธยาใกล้ตัวจังหวัด ปีนั้นเกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น อย่างหนัก ชาวบ้าน ชาวสวน ชาวนา ชาวไร่ตายกันอย่างหนักทุกวี่ทุกวัน ชาวการตายของกาฬโรคแพร่สะพัดไปทั้งอยุธยา ที่โน่นก็ตายที่นี่ก็ตายพระสงฆ์องค์เจ้าไม่ละเว้น ผู้ที่ไม่ตายก็พากันหนาว สะท้านไปตาม ๆ กัน ทั้งหนาวกลัวโรคและหนาวกลัวญาติปีศาจที่ตายซับซ้อนแทบไม่เว้นแต่ละวัน ในอยุธยาเจียบเหงาเศร้าโศก ที่ใดที่เคยมีผู้คนชุมนุมคั่งคั่งก็บางตาแทบจะไม่มีคน ไม่มีการเที่ยวเตร่ ชื่นบานกันอย่างเคย เก็บตัวอยู่บ้าน บ้านใครใครอยู่ระวังตัวกลัวตายไปทั้งนั้น การสุขาภิบาลของเราตอนนั้นยังไม่เข้มแข็ง ชาวบ้านหันเข้าพึ่งพระ รดน้ำมนต์ปัดรังควานกันไป บ้างก็ผูกสายสิญจน์ที่

คอและข้อมือ ในยามคำคืบจะได้ยินแต่เสียงสุนัขหอนอย่างเยือกเย็นไปทุกแห่ง ยายผมแก่ว่าเสียงอย่างนี้เป็นสัญญาณแห่งมรณะ และการใช้จะลูกหลานอีกอย่างไม่หยุดหย่อน

ความตายที่จะเกิดจากโรคนั้น ตัวผมไม่รู้สีกกลัว แต่เรื่องกลัวผีนี่นะซีหนาวสะท้านเข้าหัวใจ ชาวการตายได้เพิ่มแก่อายุทุกวัน รู้สึกว่าแทบทุกแห่งจะมีเงาของปีศาจวูบวาบไปทั้งหมด เข้านอนกลางคืน พอไฟดับหมดแล้วไม่อยากจะหายใจดัง เกรงปีศาจจะได้ยิน นอกบ้านออกไปไกลเสียงสุนัขหอนเป็นหมู่เยือกเย็นไม่ขาดเสียง ยิ่งนึกถึงคำพูดของยายที่ว่าเสียงอย่างนี้เป็นสัญญาณแห่งมรณะยิ่งหนาวสะท้าน กลิ่นธูปที่ยายจุดบูชาพระตลบบ้าน ทำให้เกิดความกลัวเพิ่มขึ้นอีก ยายของผมอาจจะกลัวตายมากกว่ากลัวผี ผมไปโรงเรียนแกสั่งให้รีบกลับ ห้ามแหวะเวียนไปไหนกลัวจะนำเชื้อโรคกลับมา ตอนเย็นจวนค่ำแกเปิดประตูหน้าต่างหมดแล้วเริ่มจุดเทียนบูชาพระ แล้วพูดดัง ๆ ขอพรพระมิให้โรคเข้ามาใกล้

กราย

เช้าวันหนึ่งเป็นวันพระ ผมหยุดโรงเรียน ชะโงกหน้าต่างมองไปที่ทางเดิน เห็นคนهامโรงศพเดินผ่านไปอย่างเร่งรีบ ผมหลบหน้าวูบเข้าบังฝาเลย ใจคอสั่น นั่นหมายถึงว่ามีใครตายใกล้บ้านเราเข้าแล้วสิ ผมร้องบอกยายแต่ยายรีบเอามืออุดปากผม ผมเลยนิ่งเงียบ ยายนั่งลงพนมมือไหว้พระแล้วสวดมนต์ ผมไม่ได้สวดแต่ก็แอบนั่งอยู่ใกล้ ๆ นั่นเอง

ตกตอนสายผมคงขลุกอยู่ในห้อง ลูบคลำจิ้งห็นลมที่ทำขึ้นเองเพราะเคยเห็นเพื่อนบ้านเขาทำกัน เวลาลมจัด ๆ จิ้งห็นชนิดนี้จะร้องหึ่ง ๆ ได้ แต่ที่ผมทำเองนั้นมันจะร้องได้หรือมิได้ยังหาไม่รู้ ผมพยายามทำเองอย่างไม่มีครู เห็นเขามาก็มาคิดทำเอง จึงยังไม่แน่ใจว่าจะดังหรือไม่ดัง ความจริงน้ำชายห่าง ๆ ของผมคนหนึ่งแกชื่ออ้น บ้านแกอยู่ในคลองบางสะแก แกเคยรับปากผมว่าจะทำให้ผมเล่นสั๊กอัน แต่นาน ๆ แกจะมาสั๊กที ผมก็คอยแล้วคอยเล่า มือคลำจิ้งห็นที่ยังไม่สมบูรณ์ไปใจก็นึกถึงน้ำอ้นไป ก็พอได้ยินเสียงยายที่นั่งอยู่ท้ายครัวตะโกนทักเรียกชื่อคนที่ผมคอยนักคอยหนา

“อ้าว! นั่นเจ้าอันรี” พอผมได้ยินคำนี้เท่านั้นก็ดีใจ โดดพรวดออกจากห้องตรงไปที่ยาย แต่ไม่เห็นน้ำอัน เห็นแต่ยายนั่งทำอะไร อยู่คนเดียว

“ไหนเล่ายายน้ำอัน!” ผมถามแก แกกลับเลิกคิ้วมองดูผม

“อ้าว! มันไม่ได้เข้าไปหาเอ็งรี”

“เปล่าจ๊ะ”

“ทำมันเลยไปบ้านโน้นกระมัง”

“เขาแน่หรือจ๊ะยาย!”

“ป๊ะ มันยังยิ้มกะขำนี่หว่า”

“เอ๊ะ! ยายจำ เมื่อกี้ยายเห็นน้ำอันเขาถือจิ้งหรีดมาด้วยหรือเปล่า”

“ไม่เห็นว่ะ ไม่เห็นมันถืออะไร มันยังยกมือไหว้ขำนี่ ไม่เห็นมันมีอะไร”

ผมเสียใจจูบ ถ้าน้ำอันไม่ถือจ้งหันติดมือมาก็แปลว่าน้ำอัน
ไม่ได้ทำให้รักตามเคย รู้สึกเสียดายเป็นกำลัง นาน ๆ แกจะออกมา
จากคลองบางสะแกสักหน ด้วยความอยากพบผมจึงเดินออกไปดู
ข้างนอกบ้าน เมื่อมองไม่เห็นจึงเลยไปบ้านยายอ่อง เพราะตามเคย
ถ้าเขามาหายายเขามักจะเลยไปบ้านยายอ่องทุกคราว ถูกคอกัน
นักกับน้ำสมลูกชายยายอ่องเรื่องกระป๋องกระบอง คุยสามวันไม่จบ

ไม่พบน้ำอันที่บ้านยายอ่องอย่างทีคิดไว้ จึงเดินดูแถวใกล้ ๆ
จนทั่วก็ไม่พบ กลับเข้มารายงานกับยายตามนั้น

“เอ! ตาจะผาดไปกระมังนี่หว่า” ยายว่า “แต่มันยืนอยู่ที่
ประตูนั้นแหละ พอข้าหักมันแล้วข้าก็ก้มหน้าทำอะไรของข้า แล้ว
มันไปเสียข้างไหนนี่หว่า” แกบ่นแล้วมองตาผมอย่างขอความเห็น

“ยายเห็นใครก็ไม่รู้” ผมพูดอย่างรำคาญใจ นึกเสียดายที่
ไม่ได้พบกัน พูดแล้วเลยเดินเข้าครัวอย่างหมดหวัง หยิบนิทานอีสป
มาอ่านดับความพลุ่งพล่านในที่สุดก็หลับไป

เป็นเวลาสักบ่ายสามโมงเย็น ผมตกใจตื่นโดยมีเสียงใครมาพูดอย่างร้อนรนกับยาย และมีเสียงยายโต้ตอบบ้างบางคำและก็เป็นเสียงตกใจเช่นกัน ผมรีบออกจากห้องไปที่ที่เขาพูดกันนั้นก็พบหญิงคนที่บ้านน้ำอันนั่งพูดอยู่กับยายคือพี่สอน

“ข้านี้ก็ไม่ผิดเชียวยีสอนเอ๋ย พอเห็นหน้ามันมาที่ประตูเมื่อเข้านี้แล้วก็หายไป ข้านี้กลัวหัวใจ อนิจจังทุกขังสุดส่าห์มาให้เห็น”

คำพูดของยายคำนี้สะกดใจผมพิลึก

“อะไรจะยาย?”

“อ้ายอัน! ตายเมื่อเข้ามิดนี้เอง”

ผมตกใจตัวชาวูบคล้ายจะล้มทั้งยืน รีบทรุดลงนั่ง

“แหม! ใจคอฉันไม่อยู่กับตัวเลย” พี่สอนพูดต่อ “มันเพิ่งจะเข้าไปถึงหมู่บ้านฉัน อ้ายเก่าที่แพขายของใกล้บ้านก็ตายเมื่อวานนี้” พี่สอนหยุดพูดแล้วยกแขนตัวเองขึ้นดู “แหม ฉันขนลุก” แล้วพูดต่อไปด้วยกระซิบ

“เมื่อคืนนี้ยายทวดแกฝันไปว่า มีใครไม่รู้มาบอกแกว่าการใช้คราวนี้จะกินคนอีกไม่น้อย จนกว่าหลุมศพจะฝังซ้อนกันนั้นแหละจึงจะหยุด” พี่สอนพูดแล้วกอดอกจนตัวลีบ ส่วนอาการของยายนั้นหน้าขาวเผือดดวงตาเปิดกว้าง ส่วนอาการของตนเองนั้นมองไม่เห็นตัวเอง รู้สึกเพียงว่าใจคอสั่นและเต้นไม่เป็นระเบียบ

“ไปกันเถอะยาย” พี่สอนเตือน “เขาให้รีบมาบอกยายเร็ว ๆ พอพลบจะเอาศพไปฝัง หมอหลวงเขาเร่งให้ฝังแต่กลางวัน ขอตัดเขาไว้บอกญาติให้ทั่วกันก่อน”

“ไปสิ” ยายพูดแล้วจะลุกขึ้นไปแต่งตัว แล้วหันมาทางผม “อ้าว เจ้าคำรืมหาเสียใส่เร็ว” ผมไม่อยากจะไปเลยกลัวเหลือเกิน เรื่องการตาย แกตายแล้วยังมาหาเมื่อเข้านี้ ข้ายังไปหาศพแกอีก ใครจะกล้า แต่จะไม่ไปนั้นก็ไม่ได้ จะอยู่คนเดียวที่บ้านไม่ไหวแน่ เมื่อเข้านี้ถ้ายายตาผาดไปก็ไม่เป็นไร ถ้าเกิดน้ำอันมาจริง ๆ ตามที่เห็น ถ้าผมเฝ้าบ้านคนเดียวแล้วน้ำอันสวนทางมาเยี่ยมผม ผมก็ตายเท่านั้นเอง ตกลงใจไปดีกว่าอยู่ สวมเสื้อแล้วก็ไปกันทั้งสามคน

เราเดินทางโดยเรือแจวที่พี่สอนเอามาขับ ตลอดทางในคลองผมไม่เบิกบานจะขมกขมไม่อย่างเคย ใจมันกลุ้มมันอลเวงตลอดเวลา ยายกลัวจะช้ากว่าพายช่วยจ้ำหัวเรืออีกคนหนึ่ง ตอนท้ายพี่สอนเป็นคนแจว ผมเองพายไม่ค่อยออกแรงเท่าใดนัก เพราะไม่คิดอยากจะได้เร็ว คิดว่าถ้าบ้านไกลกว่านี้จะดีมาก ต้องพักหยุดค้างที่บ้านอื่นก่อนแล้วค่อยไป จะพอผ่อนคลายความวุ่นใจลงบ้างแต่ไม่เป็นผล เพราะบ้านน้ำอันจะถึงอยู่ชั่วครู่นี้เองแล้ว

เรือเทียบตลิ่งหน้าบ้านซึ่งมีเรือจอดอยู่แล้วมากลำ มองขึ้นไปบนบ้านเห็นพวกบ้านใกล้และไกลมานั่งหน้าแคร่ ๆ แกวตามีทุกซั้วร้อน มีคนมากก็จริงอยู่แต่ไม่มีใครพูดจากันอะอะเหมือนศพที่ตายกันธรรมดา ตอนกลางคืนจะมีสวดพระอภิธรรมย่อมมีเสียงอะอะพูดจาจัดงานกัน แต่นี้เป็นศพที่จะต้องรีบนำไปฝังในตอนพลบค่ำนี้ จึงไม่มีใครจัดทำอะไรกัน ด้วยว่าศพก็อยู่ในโลงแล้วเพียงแต่รอญาติพร้อมเท่านั้น บางคนก็แข่งผู้ที่มาช้า โดยเป็นผู้ถ่วงเวลาให้พลบค่ำที่ไม่เหมาะแก่การจะไปฝัง จะต้องขมุกขมัวอยู่ในป่าช้าขุดหลุมฝังกว่าจะเสร็จการก็มีดื้ออืด ฟืนไฟบ้านเราจะเอาที่ไหนสว่างนอกจากดวงไฟแดง ๆ ฉะนั้นทุกคนจึงมีสีหน้าไม่ค่อยดี

บ้างก็เศร้าใจที่ตายแล้วก็ไม่ได้สวดกัน ดูคล้าย ๆ รีบهامไปทิ้ง บาง
คนที่มีหน้ากังวลนั้นจะมาจากเกรงภัยของไข้คราวนี้ที่ระบาดไปทั่ว
จังหวัด ๆ จะมาถึงตัว ส่วนผมไม่มีความกังวลตรงกับใคร กังวลก็
แต่เรื่องผีเท่านั้นตายกันมากผีก็อยู่ทั่วไปและที่ใกล้ที่สุดก็คือผีน้ำอัน
การตายที่รวดเร็วและไม่ขาดวันก็เป็นที่น่าสะอิดใจและสลดใจอยู่
เห็น ๆ กันมาแล้วตายจากไป คนบ้านนอกอยู่ในวงแคบ ๆ ใครตาย
ใครอยู่ก็รู้จักกันหมดทั้งบาง สุนัขบ้านตรงข้ามคลองฟากโน้นนอน
โจ ๆ สะท้านใจ ผมหันมองทางเรือนฝั่งคลองที่มีเสียงสุนัขหอน เห็น
ปิดประตูหน้าต่างเงียบ เขาคงไม่อยากจะสู้หน้ากับการมรณะใน
ยามนี้ สุนัขก็มีโอกาสหอนตามใจมัน ไม่มีใครห้ามปราม ผมก้าวขึ้น
บันไดตามยายขึ้นไปบนเรือนด้วยความท้อแท้ประหวั่นกลัว เลย
แอบนั่งรวม ๆ กับคนแก่ ๆ ที่ระเบียงไม่ยอมขึ้นบนห้องบน ให้ยาย
แก่เข้าไปแต่คนเดียว เสียงญาติร้องให้พลางรำพันความดีของน้ำ
อันระงมเยือกเย็นไปทั้งบ้าน ผมหนาวใจอยู่แล้วเลยสะท้านขึ้นมา
เลย เสียงยายร้องเรียกผมอยู่ในห้อง ผมจึงย่องหลีกคนไปลับ ๆ ล่อ
ๆ ที่หน้าประตู ยายบอกว่าไหว้น้ำเขาเสียชิ ผมลังเลใจ แต่กลัวยาย
ก็กลัว กลัวน้ำอันนั้นก็กลัว ทางดีที่สุดรีบยกมือไหว้เสียที่ประตูนั่นเอง

ยายก็ไม่ได้ว่าอะไร ผมรีบถอยกลับลงมาที่พื้นดิน พอพกวญาติที่
แข็งแรงช่วยกันยกโลงศพลงบันได บนเรือนก็ร้องไห้กันโฮ

“เวรกรรมพ่อคุณเอ๋ย ไม่ได้สวดให้สักจบเดียว ตายแล้วก็ทิ้ง
ไป” เสียงคนแก่คนหนึ่งที่ผมไม่รู้จักนั่งพูดอยู่บนเรือนเสียงแหบแห้ง
ผมหนาวเย็นจับใจขึ้นอีก ดวงอาทิตย์ต่ำลงมาจนลับไม้ ทุกๆ คน
หน้าขาวซีดเขากลับตายแห้งไข้ แต่ผมกลัวทุกอย่าง พอศพลงเรือ
สุนัขบ้านตรงข้ามก็เหอนขึ้นอีก เรือค่อย ๆ เคลื่อนจากท่าแล้วแจวไป
ทางวัดอย่างเงียบ ๆ ไม่มีใครคุยกันเลย มีแต่เสียงแจวกระทบน้ำ
และระลอกคลื่นที่คอเรือดังเบา ๆ เรือผ่านบ้านใคร สุนัขบ้านนั้นก็
เหอนและบ้านนั้นก็ประตุน้ำต่างจนสิ้น ผมมีความรู้สึกครั้งเป็น
ครั้งแรก หายใจอยู่หรือเปล่าไม่ได้สังเกต พวกเด็ก ๆ บนบกพอเห็น
เรือศพต่างวิ่งหนีหลบไป เสียงชาวบ้านพิมพ์บ่นถึงการตาย ยาย
แก่นั่งเหี่ยวร้องขอความคุ้มครองต่อเทพเจ้าออกมาดัง ๆ

“เจ้าพ่อเจ้าแม่เอ๋ย จะรุกรานไปถึงไหน ตายก็มากแล้ว ผิด
สิ่งใดก็ลงโทษไปพอแล้ว ขอกรุณาหยุดแต่เพียงเท่านี้เถิดเจ้าข้า”
ยายนั่นแกจะร้องขอโทษใครผมไม่รู้ ผมอยากร้องไห้ทำเดียว คิดถึง

บ้าน ถ้าผมขออยู่เฝ้าบ้านและอาศัยนอนกับน้ำสม ลูกชายยายอ่อน
ก็ดีไปแล้ว ไม่ควรใจง่ายมากับเขา

“เอ! ทำไมเรื่อหนักจริงเว้ย!” ทิดน้อยพายหัวเรื่อร้องบ่น
ความจริงน่าฉงนทิดกองแจวทำยาก็มิได้ละลด รวมทั้งทิดน้อยพาย
หัวก็ออกแรงกันเต็มที่ แต่เรื่อเหมือนไม่เขยื้อน พอขาดคำของทิด
น้อย ตาเจิ้งจุปากห้ามคล้ายมีอะไรเป็นความลับที่ไม่ควรพูด ผม
สงสัยนัก กระซิบถามพี่สอนว่าตาเจิ้งแกห้ามทิดน้อยทำไม

“ห้ามซี” พี่สอนกระซิบตอบที่ใกล้หู

“คนตายจะมาวัด พวกที่ป่าช้าจะพากันมารับ หรืออาจจะ
นั่งมาในเรื่อด้วยเรื่อจึงหนัก” พอพี่สอนพูดดังนั้นผมสะดุ้งทั้งตัว
เหือบตาไปดูหัวเรื่อ มองไปข้างหน้าเห็นวัดไกล ๆ อากาศชักจะมืด
ๆ ผมหูแว่วคล้ายว่าที่วัดมีปีพาทย์มอญ เสียงตะโพนใหญ่ดังเท่งตึง
ๆ ลอยมาตามลมเบา ๆ ทำให้นึกถึงไปว่ามันเป็นเพลงเชิดศพที่
กำลังจะไปถึง และป่านนี้ผู้ตายที่นอนในโลงมีกำลังลืมตาเงยหูฟัง
อยู่ในโลงกระมัง? ยิ่งคิดไปก็ยิ่งหวาดกลัว สะท้านใจไม่มีสุขเลย

เรือได้เข้าจอดหน้าวัดตรงที่ดินงอกออกมาเป็นหาดในหน้าแล้ง คนในเรือต่างรีบจะขึ้นไปทำกิจการให้แล้วก่อนค่ำ การลุกขึ้นแก้ก้นเองทำให้เรือแทบจะล่ม จึงเอะอะด่าทอกันกลุ่มไป ถ้าเรือล่มจริง ๆ ศพจะลงน้ำ จะทำความทุลักทุเลอีกโขทีเดียว วัดนี้ผมไม่เคยมา เพิ่งจะเหยียบย่างเป็นครั้งแรก หน้าวัดมีเลนงอกออกมาพันตลิ่งมากแต่ได้แหงเงินเป็นหาดไป ต้นหญ้าขึ้นเขียวดังสนามหญ้าน่ารื่นเียน มองฝั่งตรงข้ามเป็นวัดร้างชื่อวัดโกโรโกโส ทิ้งร้างเหลือแต่หลวงพ่อนั่งตากฝนตากแดดโดยโบสถ์มีแต่ฝาไม่มีหลังคา หลังวัดโกโรโกโสเป็นทุ่งนาโล่ง เราหันหน้าเข้าวัดจะเห็นศาลาการเปรียญใหญ่อยู่ซ้ายมือเรา ศาลานี้อยู่แนวเดียวกับโบสถ์ที่อยู่ขวามือเรา ส่วนกุฏิทั้งหมดอยู่ลึกเลยศาลาโบสถ์เข้าไป

เมื่อศพถูกหามขึ้นบกเดินเลาะชายหาดดินไปหน้าศาลาจะสู่ป่าช้า พวกญาติเดินตามร้องไห้ไปอย่างน่าระอาใจ ผมถูกใช้ให้เฝ้าเรือ นึกเหมาะแก่ใจแล้ว ถึงเปล่าเปลี่ยวก็ยังดีกว่าการตามศพเข้าสู่ป่าช้า สุนัขที่ศาลาการเปรียญและลานโบสถ์หอนต้อนรับศพที่หามไป ผมยืนขนลุกไปทั้งตัว พอศพลับมุมหลังคาไปแล้วผมจึงหลุดตัวลงนั่งที่เนินหญ้ามองทอดตาไปทั่ว ๆ คลองนี้ช่างกระไรยังไม่ทัน

คำก็ไม่เห็นมีเรือแพพายผ่านมาบ้างเลย บ้านสองหลังถัดวัดไปทาง
โน้นเจียบเหงาคล้ายไม่มีคน เป็นอันว่ายามนั้นไม่มีคนเลยในที่ใกล้
และไกล มองบนวัดก็มีบรรยากาศทึมของศาลาและไม่ใหญ่

ความมืดค่อย ๆ คลานเข้ามาทุกขณะ ผมเกิดไม่สบายใจขึ้น
เป็นลำดับ ชักจะอยู่คนเดียวไม่ได้ ครั้นจะตามเขาไปบ้างก็ห่วงเรือที่
เขาให้เฝ้าไว้ ภาวนาขอให้เขารีบทำให้แล้วเร็ว ๆ จะได้กลับมา มัน
ช่างเจียบหน้าหวาดสะดุ้งเหลือประมาณ นอกจากเสียงน้ำไหล
กระทบกิ่งไม้แห้ง ๆ ที่ปักไว้ข้างคลองและพงอ้อพงแขม ต้นไผ่ผึ่ง
ตรงข้ามเปียดกันทอดแอด พอเหลียวไปเจอเรือที่มาก็ใจหายวูบ
นั่นคือเรือศพและศพฟุ้งขึ้นไปเมื่อกี้ ในขณะที่กำลังคิดอยู่นั้นระฆัง
วัดก็ดังขึ้น เขาเรียกพระลงบังสุกุล เจ้าสุนัขกเจ็ดตัวบนลานโบสถ์
ก็หอนประสานระฆังขึ้นมา ความรู้สึกของผมซู่ซ่าไปหมด ผู้ใหญ่นะ
ผู้ใหญ่ช่างใจดำทิ้งผมไว้คนเดียวในสภาพเช่นนี้ ฮี! เป็นไงเป็นกัน
ทั้งเรือจะต้องตามไปกับเขาให้ได้

ผมรีบก้าวเท้าไปทางที่เห็นเขาเดินกันเป็นหมู่เมื่อตอนแรก
พอเข้าเขตศาลาได้ถุนสูง ทั้งบนศาลาก็มืด ใต้ศาลาก็มืด ยืนชะงัก

อยู่แถวนั้นเอง มองไม่ออกว่าทางไหนเขาไปป่าช้ากัน จะหาเด็กวัดสักคนก็ไม่มี จะตามไปคนเดียวไม่รู้เรื่องทางเข้าไปช้านั้นยากยิ่ง ผู้ใหญ่เคยพูดว่าเวลาพลบค่ำนี้แล้วเป็นเวลาที่เราจะออกจากโรงจากหลุมขึ้นมาบนพื้นดินเพื่อตัดแข้งตัดขาให้หายเมื่อยที่ต้องมาอัดอยู่ในโรงตลอดวันตลอดคืน ยิ่งคิดใจยิ่งสั่นจะเป็นลม ตัดสินใจจะวิ่งกลับที่เก่า บนศาลามีด้ามไม้กลมมองขึ้นไปเกรงจะพบใครเข้า เสียงตุ๊กแกร้องกระโชกขึ้น ผมสะดุ้งจนตัวลอย หัวใจแทบทะลักออกมาทางปาก อยู่เงียบ ๆ แล้วร้องกระโชกอย่างไม่รู้ตัว เสียงมันคล้ายคนแก่งร้อง ตั้งท่าจะวิ่งกลับที่เก่าให้พ้นศาลาโดยเร็ว ก็พอดีเห็นชายผู้หนึ่งเดินอุ้มอะไรแนบอกมา ดูว่าเขาจะไปทางป่าช้า ดีใจว่าจะได้อาศัยเขาเดินไปด้วย ชายนั้นเดินใกล้เข้ามา อากาศมืดสลัวไม่รู้ว่าเป็นใคร ใจค่อยขึ้นขึ้นที่พบคน พอเราต่างใกล้กันเข้ามาจนเห็นหน้ากันถนัด ก็รู้ว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าไม่ใช่พวกเราที่มาด้วยกัน เขาอาจจะเป็นคนบ้านนี้ สิ่งที่เขาอุ้มมาคือเด็กแดง ๆ นั้นเอง นอนอยู่บนเบาะเล็ก ๆ

“ฝากเด็กเดี๋ยวเถอะวะหนู” ชายนั้นพูดอุ้มและแหบแห้ง แต่ก็พอฟังรู้เรื่อง ผมนิ่งอยู่ไม่ตอบว่าอะไร ใจนี้ก็อยู่ว่าจะไรกันพอเอ๋ย

ฉันเองก็เอาตัวไม่รอดอยู่แล้วจะมารับฝากเด็กเอาไว้ผูกคอตฉันอีกละ
ก็ตายแน่

“เดี๋ยวฉันจะกลับแล้ว” ผมบอกกับเขาเพื่อบายเบี่ยง

“จะกลับเมื่อไหร่ล่ะ?” เขาถาม

“พอเขาฝึกศพเสร็จก็กลับ” ผมว่า

“โอ๊ย! จันละก็อีกนาน ฝากเดี๋ยวเถอะวะอ้ายพ่อคุณ แม่มัน
ไปฝึกศพเขา จะเข้าไปตาม” เขาว่า

“ทำไมไม่นำไม่อุ้มไปเลยล่ะ ก็จะได้พบกันที่โน่น” ผมแย้ง

“บัดโธ่! เด็ก ๆ เอาเข้าป่าช้าได้เรอะ” เขาแย้งด้วยเหตุผล ทำ
เอาผมเห็นจริง

“น้ำอย่าไปช้านะ”

“เออเนะ ข้าจะวิ่งไป”

เป็นอันว่าผมรับเด็กนั้นไว้ โดยคิดแล้วว่าแม่จะเป็นเด็กเล็ก
ๆ ก็ยังดีกว่าจะอยู่คนเดียว ไม่พูดอะไรอีกตรงเข้ารับเด็กเลย

“ไปเร็ว ๆ นะ ถ้ามันร้องขึ้นฉันแยเลย”

“เออ” เขาตอบคำแล้วรีบวิ่งไปตามที่เขาบอกว่าจะรีบ

ผมรับเด็กแล้วก็กลับมาที่เนินหญ้า วางเบาะเด็กลง เพราะรู้สึกว่ามันอ้วนตัวหนัก พอนั่งพักหายใจเต็นยังไม่ได้สติดี เจ้าของฝากของผมก็เริ่มสำแดงเดชคือร้องแงขึ้น ผมต้องอุ้มและหลอกล่อปลอบโยนตามแกน แต่มันไม่ยอมจะอือจะเออออะไรมันไม่ฟังทั้งนั้น มันร้องดังจนแทบหู เจ้าเวรเจ้ากรรม ผมแลบลิ้นปลิ้นตาเล่นกับมัน จะให้มันถูกอารมณ์ มันก็ไม่หยุด ผมวางมันลงกับดินแล้วขึ้นเต็น โยนอย่างกระฉับกระเฉง ความกลัวหายไปแล้วเวลานั้น โดนพ่อเจ้าประคุณแผดงูฤทธิ์เสียเสียงก้องไปหมด จะโอ้จะเอ้มันไม่เอา อ้อน บัดซบ ถ้าไม่อ้อนก็น่าชมมันอ้วนท้วนดี แต่อ้อนเสียจนน่าโยนทิ้งลงท้ายผมชักอึด มึงร้องได้ร้องไป ปล่อยมันนอนร้องให้สบาย

ในครูนั่นเองเด็กเจ้ากรรมก็หยุดร้องไปเฉย ๆ แล้วเปลี่ยนเป็นหัวเราะก๊ิก ๆ ผมสนใจจึงก้มหน้าดู อากาสมันมีดลงจนมองแทบไม่เห็น จึงก้มลงใกล้มัน มันก็ชูมือไขว่คว้าหน้าผมในความมืดสลัว ทันใดนั้นผมก็ร้องขึ้นสุดเสียง อ้ายเด็กแดง ๆ นั้นหน้าตามัน

เป็นผู้ใหญ่แก่ ๆ หัวเราะฟันเต็มปาก แต่ฟันดำอย่างคนกินหมาก แล้วเสียนงหัวเราะของเด็ก ๆ นั้นกลายเป็นเสียงหญิงแก่หัวเราะ ผมกลัวจนสะดุ้งหัวเข้าพงหญ้าเอาหน้าซ่อนแล้วเลยหมดสติไปเลย

ผมมารู้ตัวต่อเมื่อรู้สึกหัวผมหนูนตึกใครอยู่ ผมลืมตาก็รู้ว่าตัวของตัวเองนั้นเอง แกกำลังบีบผมเส้นใต้จมูกผม ไฟดวงใต้สว่างจ้า คนทั่วไปต่างถามผมว่าเป็นอะไร แต่ผมตอบไม่ออก ครั้นมาถึงบ้านแล้วผมล้มเจ็บเสียหลายวัน เฝ้ามรร่วงจนหัวโกรน และก็พอดีกับกาฬโรคได้ยุติลง เหลือไว้แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ใครจำได้ก็เล่าสู่กันฟังต่าง ๆ ราวไป

ขึ้นจากหลุม

แม้ว่าผมจะหายป่วยไข้จากโรคดีฝ่อแล้วก็ตาม แต่หัวใจ
ยังคงมีวอกแวกหวาดเกรงหาเป็นปกติลงไม่ ผมต้องพักการเรียน
เสียนาน ซึ่งผมเสียดายที่สุดในการศึกษา

พระอาทิตย์ต่ำลงค่อนข้าง เสียงไซ้เรือลากพาดหัวบันไดท่า
น้ำดังกราว ใครคงมาหาสักคนเป็นแน่ ผมเดินไปที่หน้าต่าง ผู้ที่มา
คือพี่สอนนั่นเอง มีสีหน้ายิ้มอย่างตื่นเต้นและดูมีกิริยาหอบน้อย ๆ

“ยายอยู่ไหมวะคำ?” ตะโกนถามเสียงเหนื่อย ๆ

“อยู่ ทำไมนะพี่สอน”

“มีเรื่องจะมาบอกเว้ย”

ผมตะโกนบอกยายว่าพี่สอนมา แล้วรีบไปเปิดประตูรับพี่
สอน

“ยายจำ มีเรื่องแปลกพิลึกละ ฉับรีบมาบอก” พี่สอนเปิด
ปากแต่ยังมีทันจะนั่งลงเรียบร้อย

“เรื่องอะไรกันอีกล่ะ?” ยายเบิกตาถาม

“เรื่องน้ำอัน”

พอออกชื่อน้ำอัน ทั้งยายและผมผะไปตาม ๆ กัน สำหรับผมใจเสียวปลาบ ชื่อนี้เป็นชื่อที่น่ากลัวเสียเหลือเกิน แม้แต่ยายเองก็ดู ๆ จะมีความรู้สึกอย่างผม

“ทำไม?” แกถามสั้น ๆ

“มีเรื่องจะยาย ฉันจะเล่าให้ฟัง” พี่สอนมินิสยปากพูดไป มือไม้ไม่ตบพื้นก็ตบเข้าผู้ฟัง

“หลวงน้ำบันที่วัดนั้นแหละ ท่านว่าน้ำอันมาเข้าฝันท่าน ในฝันบอกว่าน้ำอันนั้นยังไม่ตาย เวลานี้พี่นอนอยู่ในหลุมแล้ว มาขอให้ท่านช่วยกันขุดเขาขึ้นจากดินเถิด หายใจแทบไม่ออกอยู่แล้ว แต่ขอให้ขุดเขาขึ้นตามเวลาที่กำหนดให้ คือให้เป็นเวลาเย็นจวนพลบค่ำ และขอให้ญาติพี่น้องไปรับกันทั่วหน้า เวลานี้ตาแเกร็บบอกวงศญาติทุกคน ฉันรีบมาบอกยาย”

ยายฟังที่พี่สอนพูดแล้วมีสีหน้าสงสัยสนเท่ห์จะเชื่อก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เชื่อก็ไม่เชิง แต่ผมนั้นชักหนาวขึ้นมาอีก อย่างไรก็ตามแม้จะรู้

ว่าน้ำอันจะฟื้นกลับขึ้นมาเป็นคนอีกก็หาเกิดความยินดีไม่ เพราะใจมันแน่เสียแล้วว่าน้ำอันคือผีอย่างแน่นแฟ้น เมื่อตอนรู้ว่าตายก็กลัวครั้นรู้ว่าจะฟื้นก็กลัวอีก จะเป็นไปได้อย่างไรคนตายแล้วลงหลุมไปแล้วตั้งหลายวันจะกลับฟื้น ถึงฟื้นขึ้นมาได้ผมก็ไม่กล้าจะพบหน้าแก่ได้ ยายนั้นนั่งนิ่งอึ้ง พี่สอนก็กล่าวสนับสนุนข้าวอยู่ไม่ขาดปากอ้างว่าเรื่องอย่างนี้เคยมีอยู่บ่อย ๆ ตามข่าว ตายแล้วฟื้นมีถมเถไป ตายไปตั้งเจ็ดวันฟื้นขึ้นมายังมี ยังเล่าว่าได้ไปพบกับญาติที่ตายไปแล้วที่เมืองผี

“จริงจะยาย เขาวางกันว่าคนที่ฟื้นกลับมาเล่าว่าเมื่อตอนไปมีพวกยมบาลจับตัวไป ครั้นถึงนายใหญ่มีการตรวจบัญชีกัน ก็ว่าคนนี้ยังไม่ถึงที่ตาย แต่ถูกสมุนจับตัวไปผิด หัวหน้ายมบาลจึงส่งตัวผู้นั้นกลับมา และยังมีชีวิตอยู่จนเดี๋ยวนี้ก็มีหลายคน”

“คุณปั้นแกจะฝันไปเองกระมังวะ” ยายแย้งอย่างไม่หนักแน่น